

# Knapert för volleybollaget

## Svårt att få tjejer med familj att fortsätta idrotta

**– Det är bara att erkänna, vi ligger långt efter andra afrikanska nationer. De andra lagen är bättre i så gott som allt. Sen är ofta de andra så himla långa också.**

**Amelia Combi är 27 år och landslagsspelare i volleyboll sedan hon var 16 år gammal. Hon en av de få veteranerna i laget, endast lagkaptenen som just kommit tillbaka efter graviditet är äldre än Amelia.**

Trots drygt tio år i landslaget har Amelia bara spelat 30 matcher vilket talar för att Moçambique inte spelar i särskilt många internationella mästerskap. De har heller sällan resurser att bjuda hem andra lag eller att åka utomlands för träningslandskamper.

Fram till att Amelia var fjorton pendlade hon mellan flera olika sporter. Handboll, basket och framför allt simning konkurrerade med volleybollen. Men det blev för mycket av det goda och skulle hon dessutom hinna med skolan var hon tvungen att välja.

– Och två år senare kom jag med i landslaget. Därför har jag aldrig ångrat att jag satsade på volleybollen framför simningen, säger Amelia.

Det finns klubbtag från alla provinser i landet men huvudstadslagen är överlägset bäst. Främst är det ålderskillnaderna som avgör. Undantaget Maputo så är det vanligt att tjejer slutar med idrott när de gifter sig eller får barn. Något som dessutom sker i yngre ålder i provinserna än i Maputo. Följden blir att de som är mest erfarna försvinner från laget och då är det svårt att slå tjejerna från Maputo som är äldre och mer luttrade.

– Det är en annan kultur i provinserna. Där har en kvinna inte samma möjlighet att kombinera idrott med familj. Här i Maputo har flera av spelarna barn och familj utan att laget drabbas.

De senaste åren har Amelia även satsat på beachvolleyboll. Det är egentligen en helt annorlunda sport med tvåmannalag och som kräver annan teknik och taktik. Tidigare spelade hon i stadens bästa lag tillsammans med sin yngre syster.

De vann alltid cuperna som under sommarmånaderna arrangeras i Maputo. Men sedan syrrans jobb flyttades till Lichinga, 200 mil norrut, tvingades Amelia söka efter ny partner. Turligt nog hade det nästbästa laget också 50-procentigt bortfall. Därför bildade Amelia och den andra ensamma

tjejen ett lag som genast blev det nya vinnarlaget i staden.

Det är mycket tyngre att spela volleyboll på stranden. Sanden suger tag i benen. Varje steg och varje hopp är en ansträngning som påfrestar, men som samtidigt bygger upp musklerna. Just därför har Amelias spel på vanligt underlag förbättrats.

– Jag hoppar högre nu än tidigare. Fast också de jobbiga träningspassen mot killarna har gett resultat. Eftersom de smashar hårdare blir vi tuffare och bättre försvarsspelare, säger Amelia.

Senaste utlandsresan för Amelia och volleybollandslaget var till Lagos för Panafrikanska mästerskapen. Turneringen kallas för "Afrikas olympiska spel" och det är alltså inte bara volleyboll utan tävlingar för flera olika idrotter. Men det blev inga "OS-medaljer" för de moçambikiska volleybolltjejerna. De förlorade stort mot både Kenya och Nigeria samt lyckades bara vinna ett set mot grannrivalen Sydafrika. Inte förrän i en tröstmatch, som egentligen var utanför turneringen, kunde Amelia och lagkompisarna besegra Ugandas tjejer.

**TEXT & FOTO: JOHAN SÄVSTRÖM**  
Maputo



**Tränare Angelo Lourenço menar att tjejerna måste träna extra hårt** eftersom moçambikiska tjejer internationellt sett är kortare än andra.

– Längden kan man såklart inte ändra på, men det betyder att mina tjejer måste bli snabbare och starkare. Dessutom måste vi spela med annan taktik om vi ska lyckas besegra till exempel de betydligt längre nigerianerna, säger Angelo.

**Volleybollen har det tufft i Moçambique.** Angelo Lourenço anser att staten gott kunde hjälpa till och ge i alla fall en bråkdel av de resurser som går till fotbollslandslaget.

– Det är mycket snack om fotbollen här men laget visar aldrig några resultat. Hade vi haft deras resurser så skulle vi ha ett riktigt bra volleybollandslag, det lovar jag.

Klubbtag har det lika knapert. För att spela turneringar utanför Maputo är de tvungna att tigga pengar.

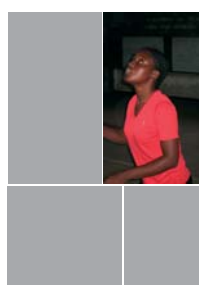
– Inför förra årets nationella mästerskap skickade vi ut 15 brev till företag där vi bad om sponsring. Bara ett företag svarade, turligt nog ett företag i transportbranschen som kunde skjutsa oss till turneringen i Chimoio.

– Väl på plats så vann vi.



**Gymnastiksalen har varken underhållits eller renoverats** sedan den byggdes på tidigt femtiotal. Hålen i taket släpper in en del skymningsljus som hjälper den ensamma lampan på gavelväggen. Men det mörknar snabbt och snart är det svårt att se bollen. De dåliga förutsättningarna är en bidragande orsak till att Moçambiques idrottslag inte kan hävda sig internationellt längre menar Angelo Lourenço.

– Tidigt nittital hade vi hyfsat bra landslag i basket, handboll och volleyboll. Nu är vi bland kontinentens absolut sämsta. För att vända trenden krävs det satsning. Men staten är inte intresserad och klubbarna har inga pengar. Spelarna får stå för allting själva men det klarar inte alla. Jag har haft duktiga spelare som tvingats sluta eftersom de inte kunde betala bussen till träningen.



**I klubbtaget Graal har Amelia Combi en än mer central roll** än vad hon har i landslaget. Hon låg bakom en stor del av framgångarna i fjol när Graal vann moçambikiska mästerskapen efter att först vunnit serien i Maputo och sedan slagit de andra nio provinsmästarna. Med fem ordinarie landslagsspelare så bör Graal vara ett topplag i landet.

